

alleen naartoe. Haar moeder vindt dat dit niet hoort. Wanneer een man thuis is, moet hij samen met zijn gezin dingen ondernemen, vindt Petra. Misschien was dat wel de reden waarom haar vader zoveel werkte, dacht Paulien. Ze vond het niet erg dat haar ouders niet langskwamen, dan hoefde ze er ook geen rekening mee te houden.

“Paulien,” vervolgde haar vader. “De dokter zei dat je jouw been twaalf weken niet mag belasten en dat het wel zes maanden of langer kan duren voordat je je been weer helemaal kunt gebruiken. Je moeder en ik zullen een rolstoel en krukken voor je gaan regelen.”

“Wat? Dus ik kan de hele zomer niet op mijn motor rijden?”

Haar moeder kwam tussenbeide.

“Paulien, je motor is rijp voor de sloop en dat is in jouw geval maar goed ook! En misschien moet je helemaal geen motor meer willen rijden in de toekomst.”

“Dames, laten we het nu niet gaan hebben over de motor, maar over het herstel van Paulien. Petra, we kunnen Paulien niet aan haar lot overlaten wanneer ze uit het ziekenhuis wordt ontslagen. Ze moet vijf trappen op als ze naar haar huis wil. Dat gaat haar nog lang niet lukken met haar gebroken been. Wellicht moet ze een tijdje bij ons komen logeren tot ze voldoende is hersteld.”

“Prima Eddy, maar óns huis, ónze regels!” zei Petra terwijl ze haar dochter aankeek en haar kin in de lucht stak.

Er kroop ineens een rilling over Pauliens rug. Het besef dat haar ouders wilden dat ze bij hen zou komen logeren, tot ze helemaal was hersteld, vond ze maar niks. Dan moest ze weer rekening gaan houden met de willen en wensen van haar moeder, net

zoals vroeger het geval was. Haar moeder had graag de touwtjes in handen en hoe meer haar moeder haar pushte om bepaalde keuzes te maken, hoe meer Paulien zich tegen haar moeder verzette.

Had ze haar motorrijlessen niet expres gevolgd omdat haar moeder erop hamerde hoe kwetsbaar ze zou zijn op zo'n ding en dat dit niks voor vrouwen was? Gewoon om te provoceren, om een reactie van haar moeder uit te lokken. Ze had nooit verwacht dat ze het werkelijk leuk zou gaan vinden om motor te rijden. Eigenlijk had ze het motorrijden aan haar moeder te danken, bedacht ze. Maar dan óók het ongeluk. Als haar moeder zich vroeger niet zo had geuit, dan was zij nooit aan die lessen begonnen en dan had ze nu aan de cocktails gezeten op het terrasje in de stad in plaats van in het ziekenhuis.

Met die gedachten keek ze haar moeder vol afschuw aan. Bah, wat is ze toch een naar mens, dacht ze. Maar ze wist geen andere plek om te logeren tot ze was hersteld. Dus ze besloot haar vol afschuw kijkende gezicht om te buigen naar een vriendelijk en dankbaar gezicht.

“Is goed, mam, dank je wel dat ik bij jullie mag blijven,” zei ze met een zó vriendelijk mogelijk stemmetje.

Die nacht in het ziekenhuis deed ze geen oog dicht. Allereerst kwam dat omdat de verpleging ieder uur met een fel lampje in haar gezicht kwam schijnen. En ten tweede omdat ze eraan dacht aan dat ze opnieuw bij haar ouders moest gaan wonen. Tijdelijk, oké, maar toch. Ze kon die gedachte niet uit haar hoofd zetten, dus ze viel pas rond vijf uur in de ochtend van vermoeidheid in slaap tot ze om half acht werd gewekt voor het ontbijt.

Paulien hield niet van ontbijten en dus deed ze dat bijna nooit. Maar de verpleegkundige dame stond erop dat ze zou gaan eten.

Want dat was goed voor het herstel, zei ze. Dus met veel tegenzin en totaal oververmoeid van de slapeloze nacht at ze de twee plakken wit tijgerbrood met aardbeienjam en een kop verse muntthee.

Terwijl ze aan het ontbijt zat kwam er een bed haar kamer binnen gereden. Tot nu toe was ze alleen geweest in de kamer die eigenlijk bedoeld was voor twee patiënten, maar nu kwam er iemand bij. Ze zuchtte bij de gedachte dat deze persoon waarschijnlijk snurkte en ze aankomende nacht wéér geen oog dicht zou doen. Ze keek opzij en zag een oudere dame naast haar in het andere bed liggen. Ze had mogelijk geen kunstgebit in, want haar mond was ingevallen. Ze had steil, grijskleurig haar en daardoor leek ze nóg ouder dan dat ze waarschijnlijk was. Verder zag ze er mager uit, vond Paulien, want haar schouders waren niet meer dan twee uitstekende punten.

Paulien zelf was altijd een beetje mollig geweest maar zeker niet dik. Ze had een romige teint en grote bruine ogen. Haar lange, pikzwarte haar paste daar perfect bij. Haar teint had ze van haar vader. Haar oma kwam van oorsprong uit Indonesië en immigreerde met haar ouders naar Nederland toen ze klein was. De broer en zus van Paulien hadden niks geërfd van het uiterlijk van hun vader. Enkel de bruine ogen die Jacob had maar verder waren ze beide donkerblond, net als hun moeder en hadden ze een lichtere huid.

“Je bent een mooi meisje, hoe heet je?”

Paulien schrok uit haar gedachten en keek naar links. Ze zag dat het oude vrouwtje haar aankeek.

“Euh, Paulien. Hoe heet u?”

“O, haha zeg maar ‘jij’, hoor, anders voel ik me zo oud. Ik heet Marga de Riet. Ze hebben mijn galblaas verwijderd. Ik had zo’n last van galstenen en kon niet eens meer fatsoenlijk eten zonder